

[Glistrup]

riet, fra skatteministeriet, fra økonomiministeriet, fra koordinationsministeriet for økonomiske anliggender, og hvad de alle sammen hedder, og så viste det sig pludselig, at der ikke var tale om, at der skulle laves en finansiell stramning som den, der var nævnt i centrum-demokraternes erklæring, nemlig på godt og vel 2 mia kr., men der var tale om, at man ville gennemføre en finansiell stramning, hvorved indkomstskatten skulle stige fra ca. 66 mia kr. til ca. 76 mia kr., altså noget helt andet end det, vi havde forhandlet om tidligere. En indkomstskattestigning på 10 mia kr. eller på ca. 15 pct. fra 1978 til 1979. Vel, en meget stor del af denne stigning skete ved, at indkomstskatten til kommunerne blev forøget, men det siger jo sig selv, at det både for den enkelte borger og for samfundøkonomien som helhed ikke er afgørende, hvorvidt man indbetaler ved kasse 2 eller kasse 1. Det er de samme kroner, der skal slippes ved denne forøgelse af skatetrykket med 10 mia kr., 10 mia kr. mere i indkomstbeskatning.

Og så læste vi jo med glæde i centrum-demokraternes erklæring, at i centrum-demokraternes velkendte mærkesager veg man ikke en tomme fra de synspunkter, som giver centrum-demokraterne tillid ude i befolkningen. En af disse mærkesager gik vistnok ud på, at når man forhøjede momsen, skulle man lave en tilsvarende nedsættelse i indkomstskatten.

Nu har vi inden for det sidste års tid fået momsen sat 35 pct. i vejret, godt og vel $\frac{1}{2}$, fra at være 15 pct. for godt et år siden til i dag at være $20\frac{1}{4}$ pct., og så skulle vi altså forvente en tilsvarende sænkning i indkomstskatten. Nu var centrum-demokraterne gået til deres yderste grænse, forstod man, ved at være med til denne indkomstskattestrømning på 2 mia kr., trods alt hvad man nu sagde om disse statsmænd, eller hvad det var, hr. Brusvang kaldte sine kolleger. Men når det så viser sig, at det ikke er 2 mia kr., indkomstskatten skal stige med, men derimod 10 mia kr., tør det vistnok siges, at der efter disse ord om de velkendte mærkesager, som man klæber til fra centrum-demokraternes side, hvis argumenter overhovedet spiller nogen som helst rolle for det parti, var en vis grund til at tage tingene op til revision, hvis det ikke er, som hr. Melchior skrev om en æret kollega herinde i folketinget, at man

bare klamrer sig til sin post, fordi man er bange for at få et valg, hvis det ikke er den situation, der foreligger; men det var vist ikke centrum-demokraterne, men derimod erhvervspartiet, som der blev skrevet om i Aktuelt i forgårs.

Men ikke nok med det, der kom et nyt papir fra de mange ministerier derovre, og det fortalte noget om, hvordan det gik med ejendomsskatterne, jordskatterne. Det har jeg også hørt ved et enkelt eller to møder rundt omkring i landet hørte til centrum-demokraternes mærkesager. Det papir, som vi fik efter centrum-demokraternes erklæring i onsdags, fortalte os, at jordskatterne fra 1978 til 1979 stiger med 14,1 pct.! Det, som denne politik går ud på, er først og fremmest, at skatten på parcelhuse o. lign. skal sættes 14,1 pct. i vejret fra 1978 til 1979. Det var vist ikke fremme ved det natlige rendezvous i centrum-demokraternes gruppe her mellem tirsdag og onsdag, at det forholdt sig på den måde.

Derfor var det bestemt ikke nogen overraskelse, da vi kom noget længere op ad onsdagen, altså efter afgivelsen af erklæringen, og vi havde fået disse papirer frem i skatte- og afgiftsudvalget, at centrum-demokraternes medlem af skatte- og afgiftsudvalget siger, at når vi nu kommer til det helt afgørende forslag, det, der hedder par nr. 7, ændringsforslag nr. 7 i betænkningen om at gå over fra regulering efter timelønsindeksen til regulering efter reguleringspristallet, tilslutter CD sig 100 pct. dette forslag. Det er rimeligt og forståeligt nok, for hvad er det, det går ud på?

For nogle år siden, i 1974, bestemte folketinget, at nu skulle man have inflationsregulering efter timelønninger, og da regnede man med, at timelønningerne blev reguleret i marts – det gør de nu engang – når vi får nye overenskomster. Så sagde man, at det skulle være udviklingen fra marts til marts. Nu skete der jo det i 1977, som gamle folk på enen kan huske, at vi i 1977 først fik timelønsregulering ved overenskomstloven i april måned, og derfor steg timelønningerne forholdsvis lidt fra marts 1976 til marts 1977. Det var i og for sig ganske naturligt på grund af dette rent tekniske. Da så de fire gamle partier her i salen lavede deres augustforlig sidste år, sagde de: det var da rigtig nok dejligt, så bliver vi fri for at lempe ind-